

РЕШЕНИЕ

№ 5282

гр. София, 29.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42
състав,** в публично заседание на 04.07.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Калина Арnaudова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **613** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба вх. № 94АА-З от 09.01.2013 г. по описа на дирекция Социално подпомагане“ – М. – С. и вх. № 1305 от 16.01.2013 г. по описа на административен съд С.-град (АССГ) подадена от А. Ю. И. срещу заповед № 1181 от 26.11.2012 г. издадена от директора на дирекция „Социално подпомагане“ (ДСП) – М. – С., с която на основание т. 1.5. от Приложение № 1 – дейност „Личен асистент“ към Национална програма „Асистенти на хора с увреждания“ на И. е отказано да бъде включена в Национална програма „Асистенти на хора с увреждания“ на лицето К. П. Т.. Заповедта е обжалвана по административен ред, като с решение № 706 от 21.12.2012 г. на директора на Регионална дирекция за социално подпомагане – С.-град жалбата на И. е отхвърлена, а заповедта - потвърдена.

Оспорващата сочи, че незаконосъобразно ѝ е отказано да бъде включена в Националната програма “Асистенти на хора с увреждания” (НП “А.”, Програмата) като личен асистент на майка ѝ К. П. Т.. Излага, че притежаваната от нея къща в [населено място] е необитаема и не е налице обективна възможност да получава доходи от нея. Къщата е малка, стара, в продължение на 10 години никой не е живял в нея, покривът е повреден, прозорците – счупени, част от мазилката е паднала. Дори при разваляне получените материали са негодни за втора употреба. Моли съда да отмени заповедта като незаконосъобразна, както и да ѝ бъдат присъдени направените по делото разноски.

Ответникът – директора на дирекция „Социално подпомагане“ – М. – С., чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата. Моли съда да я отхвърли като неоснователна и да остави в сила оспорената заповед. Сочи, че в разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 4 от Правилника за прилагане на Закона за социалното подпомагане (ППЗСП) не е предвидено от имота да се получават доходи, а само да е налице обективна възможност за получаването на такива. Заповедта е издадена от компетентен орган и е мотивирана.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

С молба-декларация вх. № 1181 от 05.11.2012 г. оспорващата е сезирала директора на Дирекция „Социално подпомагане“ - М. с искане да бъде включена в НП „А.“ – дейност „личен асистент“, като е декларирала, че полага грижи на пълно работно време за лицето К. П. Т., чиято дъщеря е. Във връзка с депозираната от оспорващата молба, на 23.11.2012 г. е изготвен доклад-предложение от извършили проверка по молбата социални работници. В доклада, наред с останалите релевантни относно молбата обстоятелства е посочено, че И. е подпомагана по чл. 9 от ЗСПЗЗ на основание заповед № 1114 от 17.10.2011 г. Отразено е, че лицето притежава собствена къща в [населено място], продадена ѝ от нейния баща през 1997 г. По данни от И. къщата и дворното място са необитаеми. Изложено е, че И. не отговаря на чл. 10, ал. 1, т. 4 от ППЗСП във вр. с чл. 9 от ППЗСП – притежава недвижима собственост – къща в [населено място]. Направено е предложение същата да не бъде включена за продължение в НП „А.“, компонент „личен асистент“.

Със заповед № 1181 от 26.11.2012 г. издадена от директора на дирекция „Социално подпомагане“ – М., издадена на основание т. 1.5 от Приложение № 1 – дейност „личен асистент“ към НП „А.“ на А. Ю. И. е отказано да бъде включена в НП „А.“ като личен асистент на лицето К. П. Т.. Като мотиви за отказа, административният орган е посочил, че лицето не отговаря на условията по чл. 10, ал. 1, т. 4 от ППЗСП – притежава къща в [населено място]. Заповедта е получена от И. на 07.12.2012 г. и е обжалвана от нея по административен ред с възражение депозирано на същата дата. На 20.12.2012 г. от И. в ДСП – М. е представена служебна бележка от 17.12.2012 г. издадена „за“ кмета на [населено място], в уверение на това, че собственото ѝ жилище, находящо се в [населено място], [улица], кв. 106, парцел 6 по плана на [населено място] е необитаемо и същата не получава доходи от наем. С подробно мотивирано решение № 706 от 21.12.2012 г. на директора на Регионална дирекция за социално подпомагане – С.-град възражението на И. е отхвърлено и заповед № 1181 от 26.11.2012 г. на директора на ДСП – М. е потвърдена. Изложено е, че И. не изпълнява едно от изискванията на раздел IV, т. 2.1 от НП „А.“ – не отговаря на условието за отпускане на месечна помощ по реда на чл. 9 от ППЗСП във вр. с чл. 10, ал. 1, т. 4 от ППЗСП – притежава недвижима собственост – къща в [населено място]. Посочено е, че в разпоредбата не е предвидено изискване от имота реално да се получават доходи, а само да е обективно възможно такива доходи да бъдат получавани. Решението е връчено на И. на 03.01.2013 г. Жалбата ѝ срещу заповедта, въз основа на която е образувано настоящето производство е депозирана пред административния орган на 09.01.2013 г.

Със заповед № РД 01 № 640 от 18.12.2012 г. издадена от директора на ДСП – М., на основание чл. 325, т. 4 от Кодекса на труда (КТ) – изтичане времетраенето на трудовия договор, е прекратено трудовото правоотношение с И. на длъжност

„болногледач при домашни условия“ считано от 01.01.2013 г. И. е регистрирана в дирекция „Бюро по труда“ – Изток под № 10028612 от 03.01.2013 г. и ѝ е издадена регистрационна карта.

Представена е заповед № 107 от 18.02.2013 г. издадена „за“ директор на ДСП – М., видно от която на оспорващата е отпусната месечна парична помощ по чл. 9 от ППЗСП считано от 01.02.2013 г.

В хода на съдебното производство, по искане на оспорващата, е допусната съдебно-икономическа експертиза. Заключение на експертизата е изготвено от вещото лице Е. Б. С., не е оспорено от страните и е прието по делото. Съдът го възприема изцяло, като компетентно изготвено, и го поставя в основата на правните си изводи. Видно от отразеното в заключението, вещото лице е посочило, че процесния имот представлява дворно място с площ около 250 кв.м. и едноетажна жилищна сграда с площ около 30 кв.м. Сградата е изградена направо на терена – тухлена зидария – неизмазана, с покрив и керемиди. Състои се от две стаи. Мястото е оградено, необитаемо, обрасло с леторасли, овощни дръвчета – един орех. Имотът се намира на края на селото, в ромския квартал. С. Р. се намира в северозападната част на Б., изключително слабо развит район. В селото има около 130 необитаеми къщи. Училището е затворено. Има здравен пункт, няма аптека. В района няма почти никакъв поминък. Селото е със затихващи функции, с много пустеещи имоти. Вещото лице, след направено проучване е установило малко предлагане и липса на търсене на имоти находящи се в района на селото. Пазарната стойност на имота към настоящия момент е 1 500, 00 лв. Стойността на месечния пазарен наем към датата на изготвяне на експертизата (25.06.2013 г.) е 12, 26 лв. В съдебно заседание вещото лице е посочило, че дворът на къщата е малък за произвеждането на зеленчуци. В региона има предлагане на къщи с места над един декар, но търсене не е установено. Заявява, че е дало оценка на къщичката и наемна стойност, но се счита, че е почти невъзможно да се реализира някакъв доход от там.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата, предмет на настоящето производство, е подадена в предвидения в чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен 14 - дневен срок, от надлежна страна, имаща право и интерес от оспорването и същата, като процесуално допустима задължава съда да я разгледа по същество относно нейната основателност.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорената заповед, на основанията посочени в чл. 146 от АПК, съдът намира, че същата е издадена от компетентен орган и в предписаната от закона форма, но при издаването ѝ от административния орган е допуснато неточно прилагане на материалния закон. В резултат на това е издаден незаконосъобразен административен акт, който следва да бъде отменен.

Видно от чл. 36, ал. 2, т. 1 от ППЗСП един от видовете социални услуги, които се предоставят в общността е “личен асистент”. Съгласно пар. 1, ал. 1, т. 17 от ДР на ППЗСП “личен асистент” е лице, полагащо постоянни грижи за дете или възрастен с трайно увреждане, или за тежко болен, за задоволяване на ежедневните му потребности. За дейността “личен асистент” дирекциите “Социално подпомагане”, в качеството им на работодатели, наемат безработни лица, подпомагани по реда на чл. 9 от ППЗСП или отговарящи на условията за отпускането на този вид помощ и полагащи постоянни грижи за хора с увреждания или тежко болни лица, които

отговарят и на останалите условия по т. 2.1.1. от раздел IV “Обект, обхват и условия” на Националната програма “Асистенти на хора с увреждания” – 2012 г. (отм.). Наемането на безработни лица за лични асистенти на хора с увреждания, възниква от сложен фактически състав, чийто първи елемент е административен акт - заповед за включване в Програмата или мотивиран отказ на съответния директор на дирекция “Социално подпомагане”. Вторият елемент от фактическия състав е сключване на трудов договор между безработното лице, включено в Програмата и съответната дирекция “Социално подпомагане”.

Спорният по делото момент е отговаря ли И. на изискването да е подпомагана по реда на [чл. 9 от ППЗСП](#) или да отговаря на условията за отпускането на този вид помощ. Видно от редакцията на разпоредбата на т. 2.1.1., от раздел IV “Обект, обхват и условия” на НП „А.“ (употребеният съюз „или“) изискванията са предвидени алтернативно. Съгласно отразеното в доклада-предложение от 23.11.2012 г. на социални работници в ДСП - М., оспорващата е подпомагана по реда на [чл. 9 от ППЗСП](#) (заповед № 1114 от 17.10.2011 г.). Със заповед № 107 от 18.02.2013 г. на директор на ДСП – М. отново ѝ е отпускната месечна парична помощ по чл. 9 от ППЗСП считано от 01.02.2013 г. – т.е. – и след отказа да бъде включена в НП „А.“. Предвид изложеното съдът приема, че И. отговаря на изискването на т. 2.1.1., предл. 1 от раздел IV “Обект, обхват и условия” на НП „А.“, тъй като е подпомагана по реда на [чл. 9 от ППЗСП](#).

Наред с това съдът намира, че И. отговаря и на посоченото в т. 2.1.1., предл. 2 от раздел IV “Обект, обхват и условия” на НП „А.“ алтернативно изискване, а именно - отговаря на условията за отпускането помощта по чл. 9 от ППЗСП. Съгласно нормата на [чл. 10, ал. 1, т. 4 от ППЗСП](#) месечната помощ по чл. 9 от ППЗСП се отпуска, ако лицата или семействата отговарят и допълнителни условия. Сред тях е условието да не притежават движима и недвижима собственост и/или идеални части от нея, която може да бъде източник на доходи, с изключение на вещите, които служат за обичайно потребление на лицето или семейството, както и на обитаваното от тях единствено собствено жилище. Видно от редакцията на посочената разпоредба само наличието на недвижима собственост не е достатъчно условие да се откаже отпускане на социална помощ. Заложеното от законодателя допълнително условие е тя да може да бъде източник на доходи, като ирелевантно е дали реално са получени доходи от нея. В разпоредбата не е предвидено ограничение относно начина, по който недвижимата собственост може да бъде източник на доходи. По принцип недвижимите имоти могат да бъдат източник на доходи на различни правни основания: продажба, наем, ползване, и т. н. В случая обаче, съдът, като взе предвид изложеното от вещото лице в съдебно-икономическата експертиза, намира, че притежаваните от оспорващата дворно място с площ около 250 кв.м. и построената в него едноетажна жилищна сграда с площ около 30 кв.м. реално не могат да бъдат източник на доходи. Видно от заключението на вещото лице районът, в който се намира притежаваният от оспорващата недвижим имот е изключително слабо развит, а в селото има около 130 необитаеми къщи. Притежаваният от нея имот се намира на края на селото, в ромския квартал. Вещото лице е посочило пазарна стойност на имота (1 500, 00 лв.), но е констатирало, че в района няма търсене имоти. Стойността на месечния пазарен наем посочен от вещото лице е 12, 26 лв. Предвид обаче състоянието в което имота се намира, неговото местоположение, липсата на търсене на недвижими имоти в района и наличието на редица пустеещи недвижими имоти в по-добро състояние от имота на

оспорващата (някои от които се предлагат за продажба на пазара), а както и продължаващата криза включително на пазара с недвижими имоти, съдът намира, че притежаваният от оспорващата имот към настоящия момент не може да бъде продаден, нито може да бъде отдаден под наем от нея, включително и под пазарната си стойност. Наред с това – видно от заявеното от вещото лице дворът на къщата е малък за произвеждането на зеленчуци и не могат да се реализират доходи от притежаваната от оспорващата земя. Предвид изложеното, съдът намира, че направения от административния орган извод, че притежаваният от оспорващата недвижим имот може да бъде източник на доходи е неправилен.

Не се спори, а и от представените по делото доказателства се установява, че И. отговаря на останалите посочените в т. 2.1.1. от раздел IV на НП “А.” условия за включване в Програмата. Предвид това, като е отказал включването на А. Ю. И. в НП “А.”, административният орган е постановил незаконосъобразен административен акт по смисъла на чл. 146, т. 4 от АПК, който следва да бъде отменен, а преписката следва да се изпрати на директора на Дирекция “Социално подпомагане” – М. за ново произнасяне по подадената от А. Ю. И. молба при съобразяване на дадените в настоящето решение задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. При този изход на спора заявеното от оспорващата искане за присъждане на разноски се явява основателно. На основание чл. 143, ал. 1 от АПК, съдът следва да осъди ответника да възстанови от бюджета си направените от оспорващата разноски по делото в размер общо на 170, 00 лв., от които 10, 00 лв. - за заплатената държавна такса, 100, 00 лв. – за заплатеното адвокатско възнаграждение и 60, 00 лв. – за заплатеното възнаграждение за вещо лице.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 2 от АПК вр. с чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен съд – София град, I – во отделение, 42-ри състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба подадена от А. Ю. И. заповед № 1181 от 26.11.2012 г. издадена от директора на дирекция „Социално подпомагане“ – М. – С., потвърдена с решение № 706 от 21.12.2012 г. на директора на Регионална дирекция за социално подпомагане – С.-град.

ИЗПРАЩА преписката на директора на дирекция „Социално подпомагане“ – М. – С. за ново произнасяне по подадената от А. Ю. И. молба-декларация вх. № 1181 от 05.11.2012 г., при съобразяване на дадените в настоящето решение задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА директора на дирекция „Социално подпомагане“ – М. – С. да възстанови от бюджета на дирекция „Социално подпомагане“ – М. – С. на А. Ю. И., ЕГН [ЕГН] с адрес [населено място],[жк], бл. 49 Б, вх. 2, ет. 2, ап. 6, сума в размер на 170, 00 лв. (сто и седемдесет лева), представляваща направени от нея разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:

